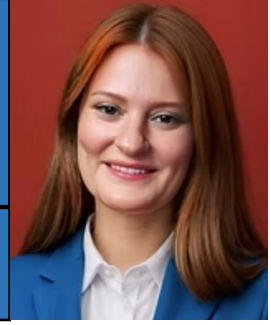

BİTMEYEN BİR AŞK HİKAYESİ

SERPİL AHU SAĞDIÇ

Barselona'nın kalbinde göğe yükselen **Sagrada Familia**, **Antoni Gaudi'nin** doğaya ve aşka yazdığı taş bir destandır. Kuleleri gökyüzüne uzanırken, vitraylardan süzülen ışık iç mekânda renkli bir rüya yaratır. *Gaudi'nin* ellerinde taş, sıradan bir mimari öge olmaktan çıkar; sevginin, inancın ve doğanın sonsuzluğunu dile getiren bir şiire dönüşür.

1852'de **Katalonya'nın Reus** kentinde dünyaya gelen *Gaudi*, bir bakırcı ustasının oğlu olarak demirin sertliğini ve doğanın yumuşaklığını çocuk yaşta tanıdı. Çıraklık yıllarında gözlem yeteneğini keskinleştirdi. Barselona'daki Mimarlık Yüksekokulu'nda aldığı eğitim ise onun hayallerini taşlara naksetmesine vesile oldu. Sağlık sorunları ve askerlik nedeniyle uzayan eğitim sürecini 1878'de tamamladığında, hocası **Elies Rogent'in** "*bu diplomayı bir deliye mi yoksa bir dahiye mi verdiğimiz zaman gösterecek*" sözleri, onun kaderini özetler gibiydi.

Gaudi, gotik mimarinin gölgelerinden sıyrılarak kendi özgün dilini kurdu. **Katalan Modernizmi'nin** öncüsü olarak **Art Nouveau'yu** doğanın matematiğiyle harmanladı. Onun için mimarlık yalnızca taş ve çizgilerden ibaret değildi. Her yapı, doğanın ritmini ve insan ruhunun derinliğini anlatan bir aşk mektubuydu.

Park Güell'in renkli mozaikleri çocuk kahkahaları gibi neşeli, **Casa Batlló'nun** dalgalı cephesi denizin aşkla çarpan dalgaları gibi tutkulu, **Casa Milà'nın** taş dalgaları ise şehrin kalbine

yazılmış bir şarkı gibidir. *Gaudi'nin* eserleri çoğu zaman anlaşılmadı. Bir müşterisinin evin "*şekilsizliğinden*" şikâyet etmesi ve piyanosunu yerleştiremediğinden dert yanması üzerine verdiği "*o zaman keman çalın*" cevabı, onun sanatındaki özgürlüğün ve mizahın göstergesidir.

Hayatının son kırk üç yılını ve tüm mal varlığını **Sagrada Familia**'ya adayan *Gaudi*, bu yapının kendi ömrüne sığmayacağını biliyordu. Ona soranlara Tanrı'yı kastederek ; *ben kime çalıştığımı biliyorum ve onun sonsuz zamanı var*" diyordu. İnşasının yüzyıllar süreceğini öngörmüş, fakat her taşın geçmişle geleceği buluşturduğunu bilerek huzur bulmuştu. Kendisini bu işe o kadar adamıştı ki bir keşiş gibi inşaatın hemen yanındaki evde yaşamaya başlamıştı. 1926'da bir tramvayın altında kalıp hayata veda ettiğinde onu evsiz sanıp kimse yardım etmemişti.

Sagrada Familia için öncesinde başka bir mimarla anlaşma sağlanmıştı. Ancak yatırımcıyla yaşanan sorunlar sebebiyle proje *Gaudi*'ye devredildi. *Gaudi* tüm çizimleri çöpe atarak yeni bir tasarımla başladı. Yapıyı klasik gotik katedrallerden farklı olarak doğadan esinlenen kıvrımlarla tasarladı. **Sagrada Familia'nın** içine adım attığınızda kendinizi bir ormanda bulursunuz. Ağaç gövdelerini andıran sütunlar, yaprakların arasından süzülen ışığı taklit eden vitraylarla birleşir. Doğu cephesinde **İsa'nın** doğumu, batıda çarmıha gerilişi ve göğe yükselişi, güneyde ise dirilişi ve ebediyet anlatılır.

Vitraylardan süzülen renkler, âşıkların birbirine yazdığı mektuplar gibi değişken ve canlıdır: mavi ve yeşil doğumu müjdelirken, kırmızı ve turuncu yaşamın bitişini fısıldar. Yapının her yerinde doğadan, İsa'dan ve Katalonya'dan izler kendini göstermektedir. *Gaudi* inandığı ve tutkuyla bağlandığı tüm değerleri aynı eserde resmetmiş ve ortaya muhteşem bir yapı çıkarmıştır.

Bugün hâlâ tamamlanmamış olan bu kilise, yaşayan bir aşk hikâyesi gibidir. Her yeni taş, geçmişle geleceğin buluşmasıdır. Teknolojinin hızlandığı inşaat, *Gaudi*'nin öngördüğü yüzyılları kısaltarak 2033'te, *İsa'nın göğe yükseldiği yaşa* ithafla tamamlanmayı beklemektedir.